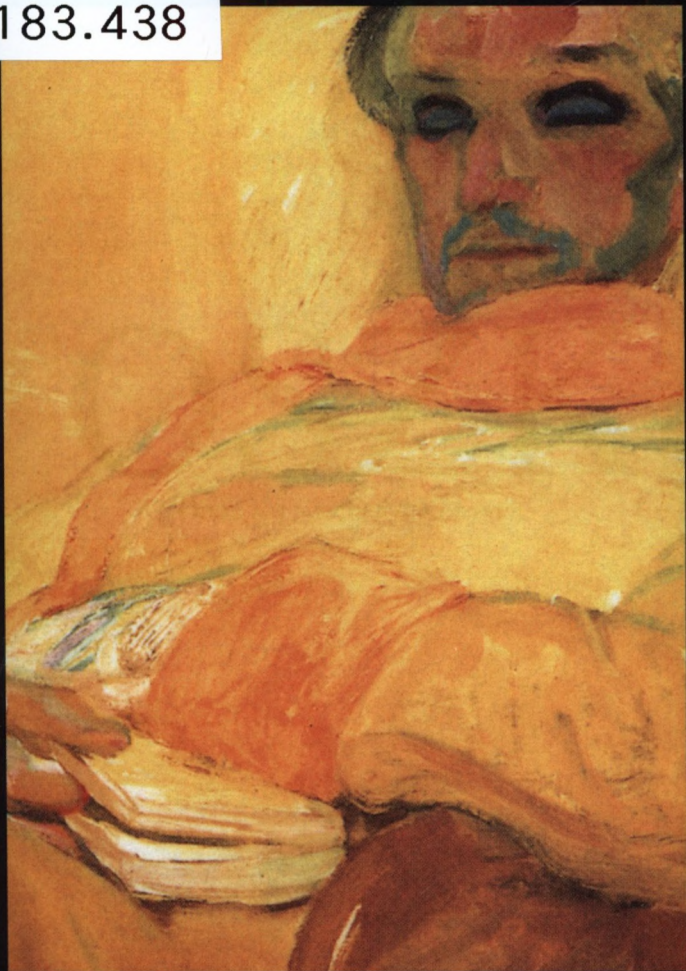

halmosi sándor
a démonokkal flancoló

MB

183.438

halmosi sándor

a démonokkal
flancoló

2. kiadás

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

LITTERA NOVA KIADÓ
Budapest, 2002

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A borítón
František Kupka „Sárga színharmonia” c.
festményének részlete

© Halmosi Sándor, 2001, 2002

MB 183.438

2002

Dacoló

*hangodból sodort szivart szívnek önfeledten fürdőző
szegénylegények martjára futnék ha te lennék
s nem prériszéles szikár agyargáton
a démonokkal flancoló*

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Zavaró kettősség

nyomasztó egyszerűségébe bonyolódok.
mélységmérő ön öröklött zsebóráim. no meg
feszültségmérő, árbockosár. fegyelmezett
bídermájeri orvtámadás, komasági ócskavassal
könnyen lekenyerezhető.

mert jönnek még kapaszkodó idők,
meglásd.
és kapaszkodó a vers,
-hétlétre.

a kilincsről érzélgős izzadság csepeg. majd
elsírja magát. türelmes gijotin az ajtó, etikai
tisztogatás. talán megúszod. *éhesen és kimerülten*
érkezem stuttgartba. az egész úton csak két szendvicset
sikerült lenyomnom. brüsszel most sem győzött meg.
kálénél kikecmergek magamból.
doverben levegőt veszek.

lemerülök körmök alatt rekedt örömekbe. én
magam nem kóstoltam, de elég ha tudom, indiai.
állítólag ingyenceknek való falat. tele van a város
tandoorival. *csak jussak haza. megnyerem a háborút,*
ne félj, ígérem bizalmasan, megeszem helyetted a tepertőt,
hagymát, tejfölös káposztát, és a kendőnyi ölelésből
alapítványt nyitok. a falon lógó osztrák huszárt legalább
160 éve várja valaki friss húslevesrel, vetett ággyal.
vágydal. egy szemvillanás alatt szerelmes leszek egy
kapucsinóba. és meleg, szemközt hangulatos kávézó –
már zárnak is. egy serbörni kódex 1400-ból,
a mágna kártá, komjáti könyve. de
láttak is a világból, jó sok mindent
összelopkodtak. britis múzeum – viktoría –
hámmörszmisz sztésön. a buszon ismét a
frigid vénkisasszony. hosszasan elnyújtózom alvadt
mosolyában. egyszer mégiscsak visszanézek.

egymás karjába hatoltan mélyen
elaludtunk. majd lenyaltuk egymást –

fogadkozás, soha többet. megszánt küjone –
morzsi: 11-10. utolsó kutyaviadal. kihúztam
a véres utat jovilból, reggelre mégis hazaértem.
hogy a krisztusok hamar halnak, szörnyű
volt látni.

menj, és többé ne vétkezz, mondtam.
nem hallotta. így hát eloldalgott. nagyon
szégyellte, hogy nem tudja megmondani,
van-e vagy nincs végtelen sok páros-prím.
s ki ott állt előttem, láthatóan nehezen viselte
a kritikát. mázsás csend lett. aztán zajlásnak
indult az egész város, majd befagyott; abban
a pillanatban megkondultak a harangok. átkozott
légy ki nem vagy, förmedtem rá.
nagyon fáztam.

egy kis szédülés, hányinger, és már át is értünk
az újévbe. a röhögés majd megölt, mikor
megláttuk. szilveszter napja úgy szakadt ránk,
mint derült égből az angol humor.
sztonhendzset biztosan nem horger tóni
építette. hasmenés. misztör bin ih. áj em ö
ketmen, jes. ju ár misztör ket, elex. gyerekzsivaj,
csók, csend. a kastélyrom tövében pihenni,
lovagolni lehet. egyiptomban elesett katonák,
a temetőben románkori templom. velence
lagúnái kőből, serborn. *a busz majdnem üres, két
óra negyvenegy percet tart az út. szenkju. nem ülhetnek
egymás mellé, szori. a hetest és kilencest tessék. hűvösen
lépünk el a kimérten frigid ám végsőkéig udvarias miz
előtt. kasek után, szabadon. láttuk londont és nem
láttunk semmit. nem nézünk vissza. sztésön
hámmörszmisz – pikadilli – holborn – széntről lájn.*
szokatlan, de nem zavaró. tetszés szerint
keverhető, mind a kettőből – itt még a csapból is
humor folyik. külön világ, ez benne a szép.
medúza kéne ide. vagy bagolyfej. luk left, luk
rájt, luk luk. a temzésnek lelopták a rakpartját.
csájna táun, hideg.

karácsony, a hájd-parkból lopunk fenyőgallyakat.
a tráfálgár szkvér köz-hely, számba meggy,
szilva, ginisz. be kell érnem ezzel, a galériák itt is
hamar zárnak. addig rohanás, a bekingem-
palotánál majdnem beérem leonardót, a pincsit,
lárpurlár, *talán megkapjátok. és máris ajzanak az*
örök, vitam et sanguinem, bőszen vigyorog örzse, ha
fejjel lefelé ragasztod a bélyeget. londonban jár a csősz,
mondjuk csak így egymás között, főkolompos
szán-küjoncok. ápsztérsz a mongol kultúrember
is névjegyet készít. ötven font egy hétre. nem
valami kedves hely, de legalább meleg van,
a fűtőtest henger alakú fogantyúja érintőleges
irányba csavarodik – amerikai filmekben látni
ilyet – és por, piszok, egy roncsstévé, rozsdás
mosógép, poros matrac, doh. a berendezés
negyedét teszi ki. kulcs a kézbe. egy mongol nyit
ajtót, a házigazda sehol. albert szkvér 37,
sztretford-merilend, íszt-london. csak cím van.
csomagok cuppanása angol flaszteron, csók,
kezdeti nehézségek, csók, késés, tavasszal
begyógyul, csörcs ill, rihárd oroszslánszívű,
viktórián foh, oliver. addig ötórai séta krómvél,
tizenegykor érkezik melinda, most hajnali hat.
végleg elfelejtem dovert, szétnyílik előttem a tauörbridzs.
bár ti lennétek ilyen jóban az írekkel, krakkói nyomás,
az első magyar nyomtatott könyv 1533-ból, és sok szög,
négyszög, körtér, sokszámos utca, benned van sej. tudja
tán az egész világ, utána szimultán, majd szerepet
cseréltek, de frakkod alatt bőrdig simul fránszisz
békön; kit senki sem látott meztelenül, felfolyok
londonig. szerencsémre, mert amóbáknak nincsenek
zsigerei. petíciók nőnek ki belőlem. bent még nagyobb
tolongás, csomagok belezése, miért, meddig, hova,
honnán, doverben hirtelen elegend lesz a britekből.
tolongás. én magamba szálllok. káléban berakodunk.
mindig feléjük megyek, a föld kerek. nem nézek
vissza. mögöttem vágyódások falából kirajzó

szeretők, amint örömtáncot lejtének. feltépek
ajtót, megkezdett verseket. feslett kilincs magába
való fordulása.

csatakos hajnalok ölelése altat.
sosem folyik el.
köldökszinórbalett,
magzatvíz a vers.
-kúpszelet.

december tíz.

és a mokaszin bekecs nő?

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

és leereszté magát annak egéből

annak tűnt, legalább teret nyert, visszasan nézzük a lépésit. az első kiugró pofacsont esendő, megtorpan kezén a másodosztályú vasúti kosz. akkor nem törődött vele, kiugrani, lemaradni veszélyesebb lehet, gondolta. most élete lóg ezen a szennyrétegen, középtapadású, testes alföldi kosz. nem semmi ez a súrlódás, még neander telén mászhattuk meg első falunk, a menő rítus szerint. aki a fal, azé a mágikus rajz ereje. ha lecsúszol, úszik a vadászat és fejed, véred edénye aztán haszonnal apad. mostanság heccből, csak úgy. menekülés, elvonulás, dac.

megmentette hát egyelőre a szalkai személy, csak le ne bukjon a következő vészféken. privilég ide vagy oda, nem is olyan könnyű leereszkedni annak egéből, sok magnéziumpor, kevés súlyfölösleg nem feltétlenül menlevele annak, ki sokat ül a jobbján. na és aki a kötél másik végén dáridó. csomó, hurok, lépj már át azon az ál-kapcsan! félcsavar, lépéscsere, sziklatangó. haladó, sőt menő vagy-e, nem járhatod a könnyebbik utat.

ha kihagyod azt a pár métert, eléred a biztos kimerültség áhítt talaját. csak állsz, lábadban csúz, kezedben csúz, ujjad percei megszámlálva. tarkó hátad peremén, szemedben megeléged. ajak sóját bajsod happolja. magadévá tetted az utat, bármiért is jöttél, már nem fontos. hogy lefelé nehezebb, hogy elcsússz, mert nem látod a kiszögellést, hogy elvesd a simulás tévedhetetlenségének dogmáját, hogy bepiszkold magad, a happot, a csúzt, elfogadod még a rángógörcsöt is, minden másnak annyi. sőt.

ha már itt vagy, dobd el hevedered,
magnéziumos zacskód, az ékeket, tarts meg egy
kampózarat emlékbe, vagy mindkét nyűtt cipőd,
jézusom, de minek a kötelek, a légsók?!

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A nyőreség delíciuma

*jutott rögtön eszembe, amikor egy esős végen megszállott
a kifejezhetetlenség nyeszlett ördöge. tethelyt nyirokra
keltem vele, hisz nekem nyelveim vannak. hosszú,
nyádáz harc volt, az esőcseppek ellipszis alapú
küzdőterületünkre szabálytalan gúlát húztak, örvények
és habok mind átmentek rajtunk, mint cet nyálkás
gyomrában ha lennénk.*

máris nyertem. de nem volt felszabadító az öröm. inkább nyuliciózus; mint a spártai katonapolgárok, beleavultam én is a sarcba. árkádiából amüklai felé, mint megáradt sakálnyal, megfertőzve a helóták verejtékét *dorus domini patri*. amint elállt az eső, egyedül maradtam. tetszett a magány, és azt mondtam, a magány istennek tetsző. isten szereti a magányt. isten maga a magány. a magány maga a szentlélek, mi megszáll. s ki el nem merül benne, megszállott. telepeseket hívtam magányom birtokba vételére és megművelésére, hospeseim kedvüket lelték bennem. egyesek jó módú kalandorok voltak, lovon és nyerotikán hergeltek szét, külön engedély nélkül térhettek meg napi szállásukra. ilyenkor együtt háltunk. halmazuk nulla-mértékű volt az időben, de mégis sűrű, maga az idő voltak. sokan csak zsoldban tették tiszteletük, és nem is hagytak maradandó nyomot. a legtöbben gyalogosan és nagyon messziről jöttek, egy új élet reményében. mindent megtettek, ami csak kérhető volt, előjogaikat emlékvérrel fizették meg, halottaikat tisztességgel eltemették. belülről felvértezve újabb harcokba vetemedtem. mindenki ismert, de senki sem tudta a nevemet. szerettem az esőket, de inkább a párolgó mezőkben leltem a kedvemet utána. a kiáradás istennek tetsző cselekedet, gondoltam ilyenkor,

csak hogy halljam a szót magát,
az istennek tetsző-t.

a helyeket megjelölték bárcás kezek, jottányit
engedve a dicsőségből maguknak is. a helyekre
eljártak a kiserkent nyakasok vajúdni, utána
beléptek a küjoncok rendjébe. külön-külön
járták a bór balladákat, és borba temették az arra
valókat. néhány békekötés után kiléptem –
holnap gondolok a mustra.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

josef sima ekkor még semmilyen művészi múlttal nem rendelkező cseh mérnök 1921-ben saint-sebastian és hendaye között vonatozás közben gömbvillámot lát. valószínűleg ezen élménye avatja be. vizionárius festő lesz. a gömb, mint olyan és egyáltalán, művészetének kiindulópontjává válik. áttétel.

I. esztrád

az melleknek dicsérete.

most, hogy nem látlak, csak részletekben tolatasz felém. úgy próbállak összerakni, úgy szedlek ismét szét. az ember hiú erre. rajta szalma, szövőszék. bagatell penész. támaszt keresek, pedig itt ülök egész időben tévelyeg. bötüim szanaszét nedvelnek, a két mellső liheg. mielőtt magam egy lépést is tennék, megnézek minden járatot és egyéb behatolási lehetőséget, nem oson-e be rajta valami, hátha hónaljad bűze, 1881, salvador dalí, hazug szavaid egyike, füstös szád, csózkod széle, indulnak tán belém kéjes takarásaid. hogy hazug vagyok és ripacs. mert sehogysem akar illeni fejhez a láb, gallérhoz a nyak, persze hogy csalok. de vagyok én is részekben rejtelem, flanc, tömpe ujjak szelídsége. neked szemem, neked hínárosom, szegyelem, és neked agyam fura kigőzőlgései, kit megcsókolni soha. el veleim, el veletek.

még nem állok fel, bárhonnán rámtámadhattok. feslés, orrom vére elszenderül. kedvenc ingem rámrakódik, egyetlen jelmez. hosszú, alsót vennem felesleges, inkább az érdekel, milyen lesz veletek az árulás. ki les szívből, ki hivatalból és kinek lesz elege. ez izgat. hozatni még ásót, kapát és a nagyharagosokat. ők túl vannak már mindenén, nyelvük hegyes, faruk nagy, nem lehet őket hátulról meglepni. *bonchidai menyecskék, ugrálnak mint a kecskék, szeretőjük mindig más, az*

uruk csak ráadás. az ugrálókon megakad
a szemem. népi ruhában, leszorítva is kitűnik,
hogy ott máshogyan görbül ám a viráginda,
csattan a pipacs, sürgölődik a feketén a piros,
amott. az gömbölyűknél.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Két vers között

mindig van egy harmadik.
Mondhatni a versek halmaza
sűrű az irodalomban.
Ezen kézenfekvő tételre
egyik igen kedves barátom
vezetett rá, miután még kedvesebb
de annál hétköznapiabb elfoglaltságai
magukhoz szólítottak.
Két falat spenót között
jót csámcsogott verseimen is
de nem tudta megemésztetni
a lét nehéz liliomillatát
melyből nemrég ocsúdhatott föl,
hisz *álmának vége még kilógott a fejéből.*
Utolsó erőfeszítésemben
– mármint hogy nyugtával és
főleg verssel dicsérjem a napot –
ebbe kapaszkodtam bele
elmém teljes súlyával
mely csüngés, mint függősségi állapot
oly kényelmes és andalító volt
hogy csak akkor hallottam meg
testiségem utolsó
de annál határozottabb kívánságát
valami alapvető
életbenmaradási joggal kapcsolatosan
mikor hatalmas ordítására
bokámnak semmit markoló
ökleim nagy csattanással
egyesültek az anyafölddel nyakamnak
meghiúsult kiugrási kísérletéhez
térben és időben igen közel
és épp jókor, mert születő és
halódó nemzetről
– mint születésről és halálról általában –
beszélni akkor lehet igazán, amikor
egy-egy halálfélelemmel kipárnázott
bölcsőben valami megszületik.

a csók sosem romlik el. nem minden prédikátor szava. majdan a kétszersült is célt veszít, lerögzül az alantas terekben.

II. esztrád

a csókodért elmenőben.

igenis szükség van a találkozásra. kisúrlódik különben az ember oldala a sok sündörgésben, szöszmősz. matat a kéz, forog a szem, az ízét mindennek érezni kell. egyszer legalább. elbuksz különben az ízek végítéletén. *bizony-bizony mondom nektek, boldogok a nyelvi merészek, mert övék a garat oksága.* ha öt percen belül nem vagy ízigen, a fűtőtest közeit kezdem el simogatni, a bordákat, elmenőben hársat rágcáslok, kökényt, meghintem útilapu, gyaloggalopp, koriánder, csili. öt perc után keserű a szám, a sörben találok rád. amíg nem válaszolsz természetben, virághagymákat takarok ki, csípje őket dér és kutyahúgy, friss trágyában túrok könyékig, fűzet itatok, megdörgölöm magam hamuban, kazalban, jászol alja, reszketek. a ló félszegségében felvillansz, a tehén, a kecske nem a te karmád. nincs türelmem várni a legapróbb jelekre, befúrom magam. de hiányodban vagyok a kitartó, vagyok a rátarti, ha kell. hússzor is megkörzöm magam, kitaposott nyomomban útjelző táblák nőnek. de mindenben ott nem vagy. léted nem homogén, megnyilvánulásod nem sűrű. körül nem veszel, el nem altatsz. szemem is miattad romlik folyvást. e monokróm betű típusoddá ne váljék.

azt a katángkórót azért megkerülöm. karcsú feje ha megzissen, tetszem neki, porzik, ha nem. letelepszem mellé, netán arra jársz. gyömbért majszolok, egy gumó még részedet képezheti.

a kézzelfogható találkozásra márpedig szükség van. ezért a sok sivatagi látomás, álmatlan évszak, hektika, stressz, szökés, neurózis, new york, pest, éppenség a belülről megnyomott fogak.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Hosszasan elnyújtózni

alvadt mosolyokban, együtt kelni lankadt
szenvedélyekkel, beöltözni kérges
jóindulatotokba, igen, talán így, keresetlen
szavakkal divatjamúlt észcsel, ébredj, lekéssük
a bemutatót. csak a legdögösebbet, hallod, azt
a kissé hanyag, enyhén fölényes görbületet
a szád sarkában, amivel behálóztál. aztán
elcsavarogni az utolsó még fazékra cserélhető
érzelemdarabot, vadonatújak naccság, csak akad
valahun a szekrényben egy őrtöny, dehogy,
a molyokat nagyon is szeressük, a purgyék azzal
szoknak jáccani, tuggya, nekünk nagyon sok
a dógunk, nem írünk rá törődni velők, egy alig
használt vonzódás, hét kiaknázatlan
érintéscsökevény, simulások, s ha megrázod
magad, tán még hálóingnek való is akad,
belenyugvások, herések, mondom, rámadhatsz
mindent, hogy fázni fogok-e bennük a híd alatt,
az tőled is függ, ha félsz pőrén, hagyd fenn
a tagadó szavakat, az érdekesebb jelzőket, és várj,
míg becsengetnek, vagy csak úgy sunyin
belopóznak. addig vasald halomra érzéseid,
mélyülj el szofista szónoklatokban, és gyakorolj.

ígéretes élettartamú igavonó indulatok, szagtalan
érdekszekerek, szantálfajárom, azt is
megbeszélhetjük, persze, de akkor azt a kis
rézfedelűt ráadásként, szűkre szabott, ám divatos
beszólások, hány éves a lánya? nahát! akkor ezt
itt ne hagyja, koptatott rajongás, ma minden
fiatal ilyen hord, hogyne, a közepeset, meg azt
a jénait, nem azt, a nagyobbikat, sajnos ez
személyes, az első csókot nem adhatom, úgyse
lenne jó senki másra, de ezt a sóvárgást akár
ingyen is, ne is lássam, talán magán jól fog, van
még egy testhez simuló csalódásom is, első
osztályú, kivételes munka, kézi szövés, már öt

éve, úgy-ahogy, csak a szomszédokkal volt
nehéz az elején, egy kezeslábas ösztönt tudnék
még ajánlani, xxi-eset, a feleségének talán,
távolról sem akartam megsérteni, az istenért, mi
is a maguk istene? azért még benézhet, itt ne
hagyja a rosszindulatát, hallja!

gyakorolj, mert minden hangsúly,
hangulatáthelyezés tetemeset nyomhat, latba kell
vetned mindened, hogy meggyőzz, hogy álljon
az egyezség. még egy kereszteződés, az
a zsákutca még ágyékok mögött, egy
rajtaütésszerű ellenőrzés, s már nem rúghatsz ki,
mielőtt az alkut meg nem kötöttük, nem
menekülsz. míg főzöl valamit, szétosztom
magam két szín alatt, a mázat a rá fázóknak,
bensőségeimet tányérodba. értsed májvaság.
kelyhek csapódnak, adamták utolsó vacsorája.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

III. esztrád

danse macabre.

ha mégiscsak elhalsz, egy szép erdei tisztáson
rohadni hagylak. oszlani kezdesz, kicsi szádon,
szép szemeidben mérges nedvek, folytanak. fű,
torma, bozót, gaz sem nő majd ott. az arra járók
megbicsak, verébszar, mi el, párolog. belesül
a földbe az összes vakond, giliszta, egynehány
káromlás. pacsirta, cinege hetyke kacajt hallat,
jeles száj megperzselődik idejekorán. csak én, ki
szabadon járatok kelletek, testemet süti bár, nem
égeti a forró légsúly. hőbörög minden lik,
gázoszlopok törnek felém, közöttük féllábon
szanaszét. héthatárban messze csak én, ki
kurjant, kinek haja födetlen, aki habókmód
szökdösök. három nap és három éjjel, mint jobb
és lagzis helyeken. negyednap, végtére a lányok
is beérnek. mögöttük nyoszolyát és fűmagot hoz
a szél, mi fúvatlan nem indul.

Országos Széchényi Könyvtár

Circulus vitiosus

– *legényessé vetemedett ördögűző* –

csángó a kedvesem, sokat csángál köreimben, de hát ez az én turáni átkom, avagy mátkám, vagyis akkor barcaság + sepsiszek = turán, netán turin, és akkor tiszta sor a lepel, és véres az elkínzott férfiarc. ennyit a múltról, kísért a *jövő*^É.

oldalaz, fanyarít, lapul, huhog, mindenkit eliaszt, magára marad, hiába is matat ilyenkor. kezét kérgesre fogatták a benne bízók, arca derengő páraránc. a megszemélyesítésen túl kelnek csak életre a képek, teremnek örök, nyílnak a *tárak*.

jönnek is mindenfelől a látogatók, jegyüket, ruhájukat, bajukat lobogtatva tolakodnak, küszködnek, kínlódnak, mutatják, hogy értik, érzik, külön véleményük van, szétfolyják a vészkijáratokat, támadnak ötleteik, elállják a hozzájuk vezető utakat, válnak az öröklét vásznán. és maguk a képek is. jönnek

mindenünnen, lobogtatnak, tülekednek küszködnek, kínlódnak, mutatnák érthető, érezhető, külön véleményre joguk. elállják a hozzájuk vezető utakat, szétmállanak, ők az öröklét vászna. remegve keresem, ki nem ilyen a tömegben, kiről kérés nélkül is külön véleményem, ki nem állja el ama utat, ki *kedvesen* is *csángó*.

^É Minden pozitív vagy negatív érzéshez létezik egy olyan tőle függő küszöb-érték, melyet túlhaladva bármely két ember közti érzelmkülönbség tetszőlegesen kicsivé tehető

Mint egykor a székelveket a szűzmárjás
pogányság, mint írva vagyon a szemedben
imbolygó viharlámpákon, vonalkód,
második tömb, ötödik sor. ez marad
belőled is, ez a hullámverte nézés, folyton
keresve az örök fuldoklót, mentésre
készen, elnyúlva a nyirkos kövön.
rosszakat álmodsz, felriadsz a csöndre,
vézna csonkjainkra nagy kerek pajzsokat
erősítenek és becsapják mögöttünk
a mindenséget. közben átfújnak rajtunk
a szelek, de ők sem tarolhatják le apró
lábnymaid, a kis csapásokat ágyékomon
át, ölelések nyílnak ki belőlünk, ahol
szeretkezünk, aratnak majd rajtunk
a bénák, az államfők és az öleléssel
kufárok.

*hogy lennék neked hű társad, elvégre. hogy megrikassalak, ha kell.
hogy megvadítsalak, hogy fennakadj rajtam, ha kifolynál. elvégre ez itt
mind ok arra, hogy. egy szálíg. ha ugyanis kifolynál alólam, ha mernél
máshol megrekedni, akkor.*

IV. esztrád

A sajtár

Mindazonáltal hiányoznál is.

Azt hiszed, és nem is vagy távol tőle, sőt akár igazad is lehet, ami azt illeti, de a lényeg mégiscsak az, és ha figyelembe veszed, akkor be kell már látnod, hogy csak nálam, és én csak nálad, mert elvégre. És mindazonáltal, sőt olyannyira, akárhányszor is.

Azt látod nem tudom, olyan elvontnak tűnik az egész, mintha. De ahogy így forogtad szádban a nyelved, olyan, és ahogy kezded hadonászol, már alig tudom visszatartani, egészen bele vagyok, fáj, hogy te így látod, engem is megrémít egy kicsit, jobban, mint. Nincs is más útja, helyzete, és a következő letérési lehetőségnél a felém való fordulás olyan kikerülhetetlen, mint.

Most csak az a kérdés, hogy. Szerintem a szoba közepére, rézsút. De legyen kerete a dolognak, rácsok kapaszkodni alkalomnak adtán. Ám a gömbölyűség se hiányozzék belőle, mindig is tetszettek azok. Port törlek majd róla én, te nyugtázol. Lesz munkamegosztás, lesz szigorú hálás. Ami pedig azt illeti, igazad van, sajtár vagyok, és belőlem iszol. Megszépülsz, elnyered a pásztorok tetszését. Engem meg odébbbrúgsz.

Tarackok tompa csattanása[←] homlokodon. rég elfeledett találkák faltörő kosai titkos kamráid előtt, mozsarak. szakállas esték ősz hajszájai. látomások ismerős mozdulatai a kanóc körül. martalóc emlékek zsákmányszerző hadműveletre vetemednek. üres járat az emlékezés. peregnek korhadt kerekei. rakoncátlan axiómák egymást árusítják. fertőbe merülés nezsidernél. mit is tehetnél ellene. rögzítsd egymáshoz a szekereket, verd fel lusta álmukból a táborlakókat, küldj szét titkos követeket, de magad ne várd az erősítést[?]. végeztess aknamunkát ötven nyelven, szórass szét röpcédulákat és köss különbékét. szemtől szembe. úgyis megkapod a neked ígért területeket. fogynak a tábori lelkészek. temesd el halottaid és nemzz előket. dübörögnek közeledő követeid. vérző fejjel, csonttalan. titkos találkák kiválasztott mátkákkal. gyönyör erjedt szaga hónuk alatt. kizáró tényezők és férjek lehűtve. szabad prédák vegyülése. fél rész takar, négy rész hamar. rendelj újabb szekereket. és újabb halom szekercét. cséphadaróként forog felsőtestük szemed körül. a gyertyát tartók szeme örül. majd kiesik. külső segédlettel. kerüld az illő távolságot és háromra kapj magadra pán célt, csiszolt arcélet. sorakozz ki az élvonalra. ha vakít a harc heve, vesd el szemed. nem veszítesz.

[←] Teknősbékában támadnak a mulasztások, kenetteljes elszántsággal lövetnek az elhibázott döntések ütegei

[?] Rezzenetlen arccal elszenvedni a cselekvést, megmérni az agyar népi egy-ségre eső tenorok számarányát, hány dal van még benned öcskös, hány átalvatlan évszak, óda, bőduló hagyatékot áraszt a kedélynek újabb fordulója

*az életbe így el tudok-e indulni veled, hosszú sírig tartó útra,
kérdezte a sarki sír melletti tölgy levele a szélről, ám választ sem
várva elszakadt múltjától. mit is szólnának vajon a gondnokok,
ha megtudnák, önként jött, oda tartozik, nem szabad eltakarítani;
ha azt hiszitek hülyék a sírásók, olvassátok el a hamletet.*

útravaló

Térjünk a lényegre hát: mint tüskék állnak ki belőlem a szavak, mállanak a felkent igék, ha nem kupáznak húszévenként, elfogynak a cserepek, átázik a földem, galamboknak dúcos kapu, ráadásul székhely. érmérséklet szerint érted akár húsomat is eladnám, csak nem tudom, disznó avagy marhaáron. az idő majd. amikor kinyújtózik, történelem van, mondják a maguk is öregek.

magamról még csak annyit:

anamnézis⊗, villám, mi kisül mint a turpisság, pantokrátorharc. túlfent mentális kielégülés, exagógé. elandalúznék érszegény hajlatokban, egy hámmal kisebb arcomra caballero-grimaszt húznék, hogy lássatok fonák, ott állnék meg, ahol nem szabad, sok a tábla, kevés a szolga és főleg aholra elfáradtam. bergamóban voltam még ilyen, azóta olaszosan fáradok.

az úton ne kapasd a kórászokat, vigyázd az alkalmi szőlőst, alkalmi társad, ne bokázz sokat a legényes házakban, a vámházak előtt se nagyon, ahol bukott angyalok dühét forgatják ki a zekék, nevezd azt bátran mordélyháznak.

térj is be aztán.

⊗ Kolozs vár

*fogd meg a most feléd nyújtott kezet, zúzát, szárnyat.
az nyakát, az zsíros kenyér, miatyánk. mondd el bátran,
boldogok a tevében gazdagok, mert övék az élet harsága.*

V. esztrád

estebéd. tunkolj már ki, látod, mindenestül
csobzódok eléd.

tudnod kell hozzá, hogy zsíros falat
vagyok, de emészthető. savaid kárt nem
tehetnek bennem, anyajegyeim épek.
a legjobban köldöködnék örülnék, ott
vétném a legtöbb kajánságot. könnyed
az egész, alig feküdném meg gyomrodat.
szoros együttlét után távozom, ügyesen
kisiklom beleid alól. gubanc nem lesz.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Tárlatszerű rendben

a hóhányó lapát. harmat gyöngyözik rajta és
a rozsdá mente. eleinte már. most nyalnám,
mint a sót, a cikóriát. esti sétája bölcsőhelyem
körül nagyon régi emlék. vékony volt a nyele,
és nem tört ketté egyetlen hókristályt sem, bár
sokan várták, engem vitt a legmesszebbre,
suhanva hófedte mezők felett a tutuikhoz el.
ott hét hónapig istenként imádtak.

ha rámtörnek az olvasztó lázas esték, hozzájuk
menekülök. hisz tőlük tanultam meg a bizsergést
és hogy a lyukak üressége. a mérsékelt öveket
később ismertem meg buzgó misszionáriusoktól,
kik alig mérsékelt buzgósággal kötöztek meg
minden derekat, övet. ezek után mondanom sem
kell, hogy a tutuik rejtélyes törzse egyetlen főből
áll, ami alá kék lepelbe csavart női testet faragtak
égetett jégből hódoló kezek, totemujj, füstölt
szaru, tetova. ám még fontosabb a szegőd,
a nyaka möge és az a két éjjeli találk
a lépcsőházban.

amikor bemásztam reggel az ablakon, meg sem
kellett ráznom magam, pedig havazott egész
éjjel, akkor határoztam el, hogy hóhányó leszek,
te pedig amolyan dalí-féle képlékeny lapát.

mindig mikor felhívsz, úgy érzem, kinő egy
ujjam, vagy egy hajszálam.

*a szabadság is meglevedzik ha sokat áll, megfűzik
a csé is, ha magára marad*

VI. esztrád

sok a duma.

a jövő mibenlétéről nemigen, a miben
nemlétéről nagyon is tudnék neked
beszélni, neked és minden jövőt
tervezőnek.

a mulasztások száma egyenes arányban
odázza azt el. a meg nem tett kikél,
tyúkszemedre hág, trágár beszédit tussolni
nem érdemes. derengsz a té szárán,
az ó merek pajzsot tart eléd.

fölös aggodalmaid helyett ide bújj,
terpeszem y-ja, kunkor gém mindened
eloszlatja. átsegít a fölborult és veszélyes
m-en, itat, szól helyetted idegen helyeken,
megsózza hagymádat,
elvezet dacaid ny-héhez.

ott magadra maradsz. ismerd meg
a kanyarokat, mik odavittek, járd be
a megdugott tereket, és hallgass.
sokáig, lehet nagyon sokáig elmaradok,
meg nem jövök soha. a bársony tényleges
bolyhaiban gyakran találkozunk majd.

Lányódások kísértenek, oldaladhoz bújva mutatják a pontot: itt vagy sebezhető, kenyérre szerethető csak itt lehetsz, mielőtt kiég ez a lámpa is szerelmed vetítógépében, mielőtt az utolsó néző is hátat fordít a vászonnak. tekerd fel, mint gőgödet vereség után, tedd a sarokba holnapig, a széleken seperj össze és ülj be középre.

találni fogsz kiugrott bölcsességfogat, leejtett szavakat, miket senki sem emel fel, de mindenki gondosan kikerül, a kezdetekből itt ragadt találkát, sírást és sok-sok szotyolát. mindezek felett pedig a kép-mutatás szelleme lebeg majd, mi tiszta és egyenes, mint a bánat, mint a legrövidebb út csaló és csalás között. ne várd meg a végét, ne legyél te a becsapott háttér, kint vár a tét, kint a lebegés szele mutatja képét. ilyenkor indulnak mézet gyűjteni a méhek, vadat a vadorzók, babaszappant a selyemfiúk vesznek.

szökő kút beomlik, elapad, mint a háborúból hazatérő megözvegyült veterán. emlékeivel sem itat már senkit, nyoma vész a belpoklos időben.

mint a magányosok nagy hányada, a görög, a küklpsz, a felszarvazott férj, a kegyvesztett isten, az oszlopos simeon, a vizeletét visszatartó a bokor iránt, megpillantván egy régi ismerőset,

a potenciális költő

művét csak kigondolja, nem is tudja, miről szól és kinek, csöpögő és hideg ellenpólusokban talál otthonra, mire leírná, elapad a megmutatkozás hiúsága, egy kongruenciacsoportha lép a kúttal, a veteránnal.

*nem hagy nyugodni ez az örökös locsogás, amelyet ez a három
csap itt velem, műveltető szándékuk ellenére szenvedő ez a mód*

VII. esztrád

periféria a környezet, gráfok. a víz szerint
circulae hydraulicae. mokus alig téved ide, féli
a betűt, a vizet. temető.

válaszolni szeretnék neked, de süket fülekre
találok. aki hallaná is, elnyomja azt a csoboly.
kimaradsz mindebből, ki most ott vagy, nálad
csepeg orr, eresz, ütőér dagad, lötyyed az idő.
de épp ezért mondhatom el, hogy szép, sőt
csodás dolgok történtek itt, emberek jártak
nálunk, szorongásosak, merészek, mászók
és gyógyulók, csillogó szeműek. új szőnyeget
avattunk, almafánk megellett. jordi tortillát
főzött, estére elsiratta schubertet b-dúrban
és együtt halt meg vele. én végszóra kihíztam
a feltámadás örömét és egy hirtelen mozdulattal
földhöz csaptam a kacsát. a nők ágyba kapnak
reggelit, erika murkokat mond, nevet, istenesen
jó élni, jó örülni a székletnek, keserűsónak, egy
hétig tart e szertelen, élet te édes, te rongyos, oh.

gubbasztok a szélén, várok egy igazi találkozást,
várom a felszabadítókat. kikötöm magam, az
övék vagyok. gyalázzanak meg, legyen elegendő.
várjak egy újabb felmentő sereget, tarot.
mindebből maradj ki. nem tetszene a mód,
ahogy örülsz, ahogy bánok. kitörési kísérleteim
ellenszenved keltenék.

hogy nem vagy itt, elmondhatom, megéltem ezt
is, mibenlétem hasznos ráncaim gyarapítja.
megévültem, örülhetsz harcedzett bájaimnak.

Ne fitymálj le

járd el velem a körülmetéltek táncát most
a mozgás ideje van ponttól pontig körbe vissza
csak semmi pihenő amin fennakadhat a gondolat
mesélnem kellene sokat tülekednek ki belőlem
a képzelmények szavak döfnek át de nem tudom
csak így eljárva a végletekig és vissza mint
varrótű kezekben üdvösségünk cérnája elkötöd
a végét elharapod ropog a padló deszka felette
a kimondás kegyelme kimondom hát
a faggyúmirigyek és a tisztálkodás végett kell
lemondanunk bőrünk előemberi darabjáról
szebb is a kard ha csillog a végén a napfény
megtör és megosztani próbál ki innen ki túlra
tartozik mesélnem kellene a szétválasztás előtti
igékről állani élni takmálni kell mesélés közben
mikor igekötők nélkül is összeálltak egy-egy
kötetlen nemzetségi murira egész darabos
toalettjükkal a meg-kötés után ki-egyenyedni
látszott a tákolmány a szemöldökfán az évszám
a szövetség megkötésének éve ki-be föl-le jártak
az előtagok toldulékok ragok vétettek fel
a panaszkönyvbe történt mindez a mondalmányi
szerződés érvénybe lépésének minden egyes
jubileumán a polgárjogot nyertek új törvényeket
aggattak homlokukra önmaguk ellen is
fellázkodtak az ököljog döntött végül
az *ököljog* mellett a *karocsmány* ellenében semmit
sem mondhatok ha éreztetni szeretném az
igazság önmagáért beszél tehát magamutogató
nézd a lábaim igazát nézd a csípőmét a kezemet
vedd magad táncszámba nem nyugodhatsz

VIII. esztrád

elérkezett az idő.

hogya minek az ideje, afelől ne kérdezz, nem tudom, igent eddig sem hallottál sokat tőlem. unod a dolgot, de vélt bizonytalanságom mögé merj belesni néha. magad is látni fogod, hogy megérőben a dolgok, mikre szót és formát vétve ha találatsz. a részbe ne furakodj be nagyon, elveszed a fényt, a külső zajokat, és mi lesz, ha beszorulsz. mindkettőnket megzavarsz, hiába vigasztallak majd, *hogya boldogok a szorulásosak, mert övék a legszilárdabb valóság,* nyögsz majd és ordítasz, ha felvidítani akarlak, magamat adni, *sanyi na, végy ki innen, oh kicsi giz, emelj fel fel tágasabb terekbe,* rosszabb esetben *gyere már, hát beszarok tőled,* és türelmetlenül várod, hogya szabadítsalak már meg. pedig én feloldani, megváltani akarok. erre esküdtem fel. ezért vonnak majd felelősségre. mikor majd elérkezik az idő. most csak erjed, érik a fogódzásoké, aminek hasznát előbbi tevékenységem példázza. és mózes, zakariás, bornemissza.

a zaklatások ideje mindig is fiatal volt, mennyit nyűttük mégis egymást, koptattunk sejtet, kijáratilincset, ikeás lábtörlőt. mindezt magad is látni fogod; ha belendülsz, inszalagod szakadhat, ha kinnmaradsz, csupán kíváncsibb, feszültebb és izgatottabb leszel, mire elérkezik az egymásé levés rövid ideje.

Töltött káposzta

*Hogy teltek az ünnepek növekszik-e
a kicsike mikor jösztek már felénk örülünk hogy
ti is jól vagytok viszont kívánjuk az egész
családnak öt töltelek én is szeretem persze de
sok tejföllel hússal legyen benne még a rezgésed
is a kicsi rezdüléseid amivel a légből kopogod
kívánlak és vágyom rád légből kapottra kattog
a szemem is az éhtől s etetnének üres hasú
levelekkel levetlen eledeleket tömnének belém
egyél hát rosszul nézel ki majd otthon ha én
ha magamtól ha majd elküldöd a receptet elkél
majd a lakoma a malomra hajtott víz elkelnél
ünnepek növekvő kicsinek mikor jössz már
felém terítettem látod fehér ingem alá
bebújhatsz nem fog leenni senki sem tejföllel
majd én öntlek le*

Országos Széchényi Könyvtár

IX. esztrád

sziklatangó-hölgyválasz.

nem kérdezem, mért jöttél, de most itt vagy,
máshol ne légy. nem is érsz rá, eltöltelek. először
is a sziklákat mutatom meg, miket erővel kell
simogatni. ha megmászod őket, engem is jobban
megértesz. kissé légy haragos, de el ne engedd
az istenért sem. ne tapadj rá nagyon, de
a hasaknál vedd magad gyarlószámba. engem
elfelejtesz azalatt, kezeid, lábaid helye teljesen
lefoglal, ne mondd hát többé, hogy örökké.
meg éjjel-nappal. szeretni foglak így is.
a nehezebbeket csak messziről mutatom meg,
egyen le is eresztelek, ha akarod. kezemben
életed, ne most kérd. megkapod így is.
könyörögsz majd, masszírozzam már meg
bágyadt, sértődött izmaid. ne csak engem less,
figyelj a lehulló kövekre, gyíkokra, és
harmadszor mondom, ne taposs kérlek a kötélre.
ne mondikálj annyit, fújtass és szedd össze
maradék erődet. hallgass szavamra, figyelj,
összpontosíts, figyelj, hallgass szavamra.
bennem bízzál eleitől fogva.
ne add fel hamar, de a húrt se feszítsd túl.
szeretni fogod, meglásd. fent találkozol
majd önmagaddal, ne csapjátok be egymást.
ne hazudjatok, ne szégyenkezzetek, más is
megpucérul. gyere el hozzám, adok rád
egy kis meleget, élcet, takaros ruhát. hátamon
hazaviszlek, fürdés és masszázs után ágyamba
fektetlek (én magam a heverőn vagy a földön
alszom el). a szúnyogoknak lefejtem válladról
a ruhát, meg nem ébredsz. amikor teleszívták
magukat, lecsapok rájuk. ha kell, a padlásig
kergetem őket, addig nem nyugszom, míg
mindet agyon nem ütöm. (egyet azért futni

hagyok). véres tenyeremmel megsimítom
combomat, fáradt vagyok, aludni térek én is.
holnap kenyeret sütünk, a kovászt nem felejttem
el. bízzál bennem.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Rokoni látogatás

szellemi bombarobbanás után
gondolkodni kinek is lehet kedvébe járni
ki még egy születést sem látott keresztelőn
nem volt felnevelni sem tudná egy
a közegellenállás kettő a bomba ereje
mégis az előbbi nyer. földet rá és fűmagot.
lejönnek a bárányok hallgatása
rimbaudnak még most is itt ki sért közege
ha lenne az erdő az
ő lételemük legelő nyár mitikus idő

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Dóra vagyok

én dóra vagyok beszéljünk istenről gyere nekem
mindegy buddha jézus mohamed manitu tao
zarathusztra én mindegyikben hiszek
és egyikben sem mért pont egyet részesítsek
előnyben mondd te katolikus vagy ugyanúgy
lehetnél batuista is én dóra vagyok és tovább
folytatta sétáját fel le faltól falig szakállát
maradékig kitépte azóta van
kényszerzubbonyban ez még jobban feldühíti
mint az a sok nyugtató az elején literszámra
amitől úgy bevadultak most már tompák hogy
se kezük se testük lábuk agytágítás agyszűkítés
agyleszívás agymosás gumiszoba mi ez
a forradás a halántékodon te jó ég csuromvíz
vagy nyanya nyugton lesz már beszéljessünk
gyere ne mondj ellent mert megcsaplak anyám
feje megölték anyámat vér vér nyugtató
többször nem jövök piros garbóban ide nem
valók a színek szürke barna fehér s a ház sárgája
én porszívó vagyok és rézfedel az ebédem
csillogó új rézfedelet eszek faltól falig néha
a belső udvarra ki de ott valakit befalaztak ott
lelkiismeret lappang nem az orvosoké dehogy
ők kísérleteznek literszámra nyugtatót nyomnak
piros garbóban és nyugodtan fogyasztják
ebédjüket meleg rézfedelű edényekből mért pont
e kastély és nem emlékmű áldozati kő templom
börtön oda legalább kiírják itt mindeki *fej*-es és
dóra és poraszívó ha itt vagy megnyugszom
akkor nem ütnek és magamat sem ütöm akkor
nem visznek oda ne menj el ma érted járom
a kétszáz kört csak maradj itt kérlek ki vagy te
gyilkos szajha lator segítség ez bántani akar ez
bolond én lófekély vagyok én miniszter én én fej
vagyok jaj eltévedtem a folyósó végén balra majd
megint aztán jobbra és ott a főbejárat pedig
olyan egyszerű csak négyzet az egész mégis

mintha egyre beljebb lejjebb én dóra vagyok
rácsos ablakok mindenütt sötét nagy üres fejek
talán itt jobbra de mégsem itt vagyok hallja
valaki az a fény ott az kell legyen végre hát ez
a belső udvar félek jaj eresszetek ki nem láttok
vegyetek már észre itt vagyok de hol a kezem
a testem a lábam jaj elvesztettem magam ne
menjetek el beszélgetsek velem
én költő vagyok

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

X. esztrád

A Nagy Bigomán.

Virággyűjteményemet, öröklött köveimet
megnézitek-e, írásosaimat, büszke komódomat,
írásztalomat lám ki járja körül anélkül, hogy
lábamra taposna, könyökömet meglökné,
irataimat, a ceruzákat lesodorná, bátran, a bal
hátsó gondolatok közül lépjetek ki, mutassátok
magatokat, gyertek el mind. ha éjszaka
suttymban moziba loplak be, még hasznokat
is veszem, egyikőtök filmet vág, másik befűz,
italt mér, vagy csak a vetítőt bámulja. hisz
boldogok a bambulásosak, mert övék a Bigus Dicus.
érinteljen benneteket, ha késő éjjel
latin-amerika, toszkána, vagy appúlia térképeit
böngészem, mézet nyalni sem szeretek egyedül,
a kis eldugott szépségek a konyha és az ebédlő
zugaiban is tátott szájaitokra várnak, vegyetek
példát a száradni akasztott törülközőkön, vagy
fürdőköpenyem fehér pettyein, a két esőhózzóval
még valahogy elboldogulok, de az öt széket már
igen nehezen népesítem be, és a budoáromat is
mindenképpen meg kell mutatnom, szobám
dísze (háromlábú faszék, a sarokban cipőt húzni
ideális), indonéz maszk, egy kiszáradt
napraforgó, guzmánia, tarisznya, moldvai kaval,
mialatt körbeforog itt minden, helyet cserél,
permutál, igazodik, tegyétek meg nekem ezt
a szívességet ti is – eddig én jártam ki
a hetivásárra.

Megrovásban részesítelek

ha továbbra sem ismered el csökönyöm vitathatatlan esztétikai értékeit. nem tagadhatod például merő formai újszerűségét, valamint a felületi gizmuk megkapó díszítő erejét. a horgok ilyenén való bennem állása esetén valószínűleg egyensúlyomat veszttem[┘] kárára alkotói közösségemnek, öröme a mellőzött statikusoknak. számításba vesznek, vonnám bár alá magam menő ötödgökök integrált törtvonalának, megtudandó, hogy is jöhetett létre ez instabil állapot. a mérések alatt ki vigyáz majd csökevényem jó hírére, fölöslegbe is dughatnám e kérdést, lennél mégis a pártomon. nem vagy érdekelve benne, tudom, nem adta volna vissza különben két nap után a nagy kék hóbeleglancot, amit amulettként adtam volt. most a tower bridge-et díszíti, közszemlén bárki alája járulhat. pénz, szállás, esetleg vízum kell hozzá. ha továbbra sem teszel félreérthetetlen lépéseket az elismerés irányában, féltett műtárgyam megkeményszik, szállításra alkalmatlan lesz, jómagam pedig fő és egyetlen kiállítótermévé válok. természetek bármi daliás is lehet eztán. most még teremthetek kedvezőbb feltételeket, bükkönyben való elrejtetést, elsimító leképzéseket, ötőrai tehát koraesti pihenőt.

[┘]Lassan, alattomban, észrevétlenül. mondjuk már szét is estem. mondjuk nem is én, a középre szúrt tartófa porladt bele a tábortűz vázába. az utolsó kísértések, a sorrend sorra bomlanak. bomlott lett a világ, önfegyelem nélküli. minden a kezdeten múlik, az indításon. a többi adja magát, mint a tehéntej. *szüggyel gyógyulni bele az életbe, bűnös szerelemmel, vagy anélkül, nézni, amint céklavörös menyasszonyi ruhád lobog szibéria négy fokán.* és már körül is van határolva a tér. nem a lét, és a tér-idő-egységet is nyugodtan mellőzhetjük. férfi vagyok, nem mandala. tenyészföld, küjonc, a kúpszelet-elmélet kidolgozója

most még plazmikus halmazállapot a szlogen,
aminek jegyében főtérrre vonulnak
a képlékenyek, a morfák és a művet kedvelők.
egy kis csoportjukat nyúlánk képet viselők
fogadják a parlament képtermében. jogaik
kezembn vannak letétben. föltenni más arcot
pillanat kérdése, de az új jogrendszer
kidolgozása csökönyösnek is mutatkozhat akár
az időfaktorral szemben. szabadságokat az
kaphat, kinek tisztázott a halmazállapota, mi
még meg nem szilárdult, formába az önthető.
tégy bizalmasoddá, s megteszem magam tárcánk
szószólójának. ami persze nem akadályozhat
meg abban, hogy szükség esetén megrovásban
avagy leiratban ne részesítselek.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Le parigo

Azt mondják, tisztulási folyamat után még az ember is felszolgálható ama mennyei tálcán, de te férgeket petéző lebenyes gennyzacskó, gerard, te sosem fogod megkapni az egyhangú beleegyezést, hogy kilépj a színre, kússz hát vissza nyavalyás barlangodba, húzz innen, míg elnyel a föld, az orrod se látsszék, amint csíkot húzol magad után, gerard, gerard, könnyűnek találtattál, hiába vetted fel a fehér süvegű áltudás ballasztját, míg tart a varázs, arasznnyira ha kilátsz a francia mártásból, míg bele nem fúlsz, átkozott légy minden időkig, arasznnyira s lehúzz tömérdek bűnöd, fröcsök szádb megtelik fűszeres masszával, kakukkfű, sáfrány, tárkony ízével lesz telve utolsó gondolatod is, majd leveszlődik álarcod és felszállsz, elillansz, fattyaid, ringyóid sem fognak siratni, nem rinyálnak majd, ők maguk szolgálnak fel, szádban citrommal, jól megpörkölve, komótosan ülök a szépen terített asztalhoz, mielőtt szabad utat engednék az evőeszközöknek, végigmérlek, fejtől leöntelek francia szósszal*, a mártásban feloldódnak az ízek a formák kiterjednek előntenek mindent elfolytanak lelked sem lebeg majd felette

* Ezt a mozzanatot később hatputtonyos rosszindulattal leöntve meggyújtják, majd vállravezett eleganciával felszolgálják az ingyenceknek

Ennél fogva

veszélyeztetett állatfaj vagyunk.
nincsenek is egy nyelvnek szebb szavai,
mint az indulatszavak. a töltelékeink, hogy
ne hordjak itt hetet-havat össze, nevezzem
nevén a dolgot, ne legyenek semminek
kerékkötője.

senkinek csizmakapcája.

nem is tudom, mit csinálnék most, ha
azt mondaná valamelyik szent, mondjuk,
patrik, imre, gizella, vagy mondjuk
a loyolai, nézd sándor, örvendezz,
vigadozz, tiéd a legszebb ínszalag.
de fel kell áldoznod, cserébe most bármit
megtehetsz.

kövesd ujjbegyed bizsergését, nyomd el
pimasz kilincseid, ki, ki, ki a gerincre. és ha
megúszod, emelj kápolnát a győzelemre.
falai legyenek áttetszőek. hatoljon be rajta
fény, madárdal. orgonaillat.

szél, bodza, cseresznyevirág.

nem lesz tedeum. rád gondolok majd, és
a megtett útra. nem lesz tömjénezés,
ministra. de aki betér, annak lábát mosom.
ha mégis megkérdezné egyikük, hát
örvendeztél-e, sándor, hát igen, felelném.

és felvenném őt is az ínszalagba.

XI. esztrád

jordinak dicsérete,

ki engem szeret. rossz ember nem lehet. arca
élénkségét inkább ujjai adják és az ellenfény,
mikor az ablaknak háttal ül. beszédéből nem
nehéz rájönni, hogy líroepikus hajlam. kedvenc
kézmozdulata egy karmesteréhez hasonlít,
saját szavai és gondolatai néha igen kuszák.
egy sejtés, egy világfájdalom vagy lóláb mindig
kikandít, magyar hangsúlya zene fülemnek.
oktávós érzelmeim támadnak tőle, magamat
látom, önismeretre jár ő is hozzám.
akkurátusan, jól főz, a sót szagra méri, ételei,
kapcsolatrendszere tartós. barátok vagyunk.
címerünkben cselló, nagybőgő.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Bájló

*hát hallgatsz megint, nézel, keresed a szavak
hátterét, első és másodlagos értelmét, álmodsz,
mondogatod még mindig I'm always dreaming,
nem vagy híve a félre és odébb, meg összevissza
szavaknak, mondhatnám szereted a tiszta és
egyenes beszédet, mint reggelente a pékség illata,
tisztod osztod széjjel, csak nekem nem jutsz,
eltökélt vagy, mint a csíra, a panasz jötte, puha,
mint a bársony, úgy kellene hívni téged, az
estével ébredő, vagy szökellvény, vérségcsősz,
tessékelné szobába be, lábadat mosni, ácsolatlan
asztalra teríteni, fehér gyolcsruhát reád adni,
megkérdezni, miért hallgatsz, miért teszed
védekezően elédbe a kezed, miért fordítod el
fejed, miért van az, hogy engem még mindig
odébbbrúgsz.*

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A nyerges tétlenség

havába értünk hát, a felnemnégyeltek híresebb részeinek, úgymint kávéházban felejtett zsebkendő, kéziratok, kicsapongó, hazug levelek ereklývé vedlésének negyvenedik napján. mert ugye vedlés az, amikor lekerül a régi, elötnik az új. például házasságtörés, forradalom, kozmetika. mást mint eddig, fal mellett meghúzódni jöttünk ide, testvérek, oldozatok fel főpapi tiszteböl, megreked a fény is, mire ide leér, hólyagos az írás bőrkötése, szeplős utcalányok talán megvédenek a gyilkos kóroktól.

jöttünkben találkozunk így: hallgattam s a csend mélyén megszólított a nyerges fiú, ülj fel, mondta, ne tudd hova, megvéd majd a fátum, idehagyott száraz lószar, a nagy kinyilatkozások pózzá merevednek ilyen melegben – itt az első álomúzó madár, mi még nem hullott le a hasonlatok majomkenyérfájáról, fogadd ámulattal.

vannak idők, amikor az élet megtapasztalásához elég csak körülszemlélned – ezt jegyezd meg, ha a többit zagyvaságnak is tartod – bár jó részük ígéretesen dísztelenül indul, lásd nyerges tétlenség hava, többnyire elnehezülnek, egyensúlyukat veszítik, ledőlnek és érzelmességbe fúlnak megmártózva a szabadság bűvöletében például, ezt jegyezd meg és ígérem, valahol egy üres szék mindig fenn lesz tartva számodra.

találkozunk ekképp: anyaszarvasúzóben voltam hivatalos csócsálni magyalt, fagyot, pártatlansági perben csünykölőde nyűgni, nyűgni, míg bepetéz a szépség / marcona görccsök rándulnak ki képzetek elszivárgó csúcsaira, aláfolýik a szándék, részemről a szerencse, nézni, mint mulat más kárán a más kárán mulató / ágyékkötőjén matató fiatal

törzsfőnököt láttam, miután lement a nap,
a nagytanács, és a törzs is kihalt, csak ha egy
asszony maradt volna, csak ha egyetlenegy, új
törzset alapítana, maga nevelné őket,
új törvényeket hagyna a régiek helyébe,
például a munkamegosztásról, mindenki mindent,
mert nem tudni mikor jön el a szükségek új hava,
a falut is másként kell építeni, a totemoszlop
viszont maradhat, így hát elhagyván vigvamját,
kiment, a tér közepére állt, és onnan többé nem
mozdult.

ha megrévülni akarsz sejtedig mezítleness.

láttam az esőt közeledni, hallottam a fedezékbe
húzódók cuppogó futólépését, de nem követtem
őket, megmártóztam a szabadság bűvöletében
/ megkerültem 270 fokban, vissza 90 fokba,
onnan 180-ba s vissza nullába, kétszer is
metszettem, közben többször volt merőleges rám,
mégsem tudnám megmondani, minek
a középpontja, akárhova fordulok, árnyékot vetek
általa, a juhok után maga a juhász is belőle iszik /
a sans-culotte-ok minden templomot át akartak
alakítani a szabadság templomává, ezt tesszük mi
is, mikor elhagyjuk az anyaméhet.

halálkozzunk majd így: porrá törtem szomjamat és
életedbe elkevertem.

*ha a magány veszélyeztetve nincs, útját nem keresztezik,
a bátyáig üres a terep.*

XII. esztrád

a kis rosa.

neked is engedned kellene, kettőt léphetnél te is.
a többi az én dolgom. a játszma kimeneteléről
biztosat nem mondhatok. soraidat nem
rendezted, de a d4-et még uralni tudod, ha
az f5-ről meg nem futamodsz, tiéd burkolt
esélyeim java. mellettem szól a sálad, kedvenc
karkötőd, melyeket véletlen uralok, és még
mindig én vagyok kedvenc és egyetlen hitvesed,
ha nem tévedek. egy esti gyertyás vacsorával akár
három mezőt is nyerhetek, vagy egy tisztet, de
ha fáradt vagy, csak panaszaid haló hangnemét
veszélyeztetem. nem használom ki a kínálkozó
alkalmat, megállítom az órát. hajnalig őrködöm
a status quo felett, bár már éjfél óta sejtem,
hogy megnyertem tetszésed.

Országos Széchényi Könyvtár

Martini dry

Amikor Európát háború rázza, elfelejtett jeget tenni bele. így nem tudtak lehűlni a kedélyek. csak rázza, rázza, míg rá nem szóltam, habzik, már elég lesz. pedig egyedül csak én haboztam, görög-e vagy szentföldi az oliva. bogyós volt a tulipán a bárpulton s tizennégyenél nem több. szorgosan cserélte benne a vizet, azok ittak is, mint a kefekötő. ki erre, ki az ellenkezőjére. összetűz, verék, késlés, kidob.

A megcsonkítottak végül leülnek békekortyot szívni. a protokoll szigorú, a véletlen gyors, a koktél feldőlt. elúszott remények. *ma sem lesz nászunk.* szétfolyt az ingen, be a fekete zongorába, ami lehangoló. a cigány falra akasztódik, kivégzés előtt a szépszemű pusztá kézzel kicsavarja az égőt, piros kezét lenge sállal körülcsavarva kilép az éjszakába. azon veszi észre magát, hogy lelése van, és a hideg rázza. először és elsőnek vérzik el.

Országos Széchényi Könyvtár

*és akkor felszállt többször az ő saját akaratából, hess páva,
hess, szállj el kismadár, ilyeneket mondani nem kellett, sem
páva, sem madár nem volt az ő énje, de a termete fölöttébb
kicsi vala.*

XIII. esztrád

emlékezés egy abergavenny-i éjszakára.
szörmöty, nem plagiát.

bed and breakfast. walesi módra és ilyen
sorrendben. nem részletezem, az utalások
magukért beszélnek. olyan érzés volt,
mintha egy idegen tartományt bíznának
az emberre és hozzá mesterkulcsot,
teljhatalmat és tisztes járadékot.
de csak az első számít igazán.
jó volt az ágy és jó volt a reggeli utána,
tojás, szalonna, fehér tea. mi más.
elmentünk, kiadós lett utánunk
háromszor a szoba.
szeretkeztünk még tulipános ládán, vár
alatt, árokparton, kínzókamra mélyén,
becsületből, járadék nélkül. így is lehet.
ám esztrádra csak ez érdemes.

Harántsíkkolt mélyrepülés

Nincs kedvem kenyérért menni, abban járok éppen, röptében ha kelne a madár, mit érezne megpillantván se fészek, se fiók, s mintha a fák is messzebb lennének a szokottól, régen ugrottam volna másokért, most magamért élek szerinted, de ha társaságra vágyom, írnom kell: vezérkar, tömeges menyegzőre szépítkező koronatanács, szenerisszima, sajtár. mégis egyedül kell rostok.

Fenti madarunk közben túl van már a sokkon, pillanat alatt átpörgött agyán a tényállás: belealudt az útba, fáradt volt, társaitól is lemaradt, hirtelen meglátta a hústól tocsogó férget egy sötét hasadékban, aztán észrevette csőr az, nem hasadék, majd anyját is észrevette a csőr mögött, az fordult is menten, féreg-hasadék-csőr-anya, így folyt ez le mindig, ötvenszer is akár, amíg a férget fel nem váltotta egy menetre egy-egy makacs pillangó, szöcske, darázs, majd hirtelen elé villant a szakadék s hogy életében először félt, meg a fény is agyon volt méretezve, hátulról anyja tuszkolta, a többiek már leugrottak, minden csak rám várt, még az amúgy közömbös legyek is szünetet tartottak a mosdásban *bungee jumping kötél nélkül, jee! lássuk, szárnyad akkora-e mint a szájad tátogi?!* de akkor legalább megkapaszkodtam egy alsóbb fuvallatban, most minden nagyobb, erősebb, gyorsabb, most fogalmi vihar van, persze, hát zuhanok, de ha mégse nyitom ki a szárnyam, még ha könnyű is vagyok, igencsak pofára eshetem, ki az az ijedtszemű ott alant, kit a betevő falatnál is jobban érdeklek?

Holt költők társasága

aminek nem látni az alját, kecsesget.
a szennyvíz mítoszteremtő. csak semmi
érzelgősség gyerekek, minél zavarosabb és
langyosabb, annál jobban harapnak rá. mivel
úgysem értenek meg, merüljünk alá rögvest,
vonuljunk félre, verődjünk össze és különüljünk
el *tőlük*. az általunk introvertált valóság úgylis
felülre helyez bennünk, süllyedjünk csak alá,
adjuk minél lejjebb. feszítsük egyenessé
a görbéket, énekeljük meg a lineáris és járjuk el
a szögletes rokokót. mindahányan kiválasztottak
vagyunk, metéljük hát négyszögbe egymást, mi
magunkért vagyunk magunk. a délidő nem fáj,
csak perzsel, a hold krátere nem szeplőldre
asszociál, ami van, az kávézó, körtér, blazírozott
vagány holtvagányon. a végtermékek korát éljük,
az egyetemes állandók mind felfedték maguk.
a fejedet juszt ne szegd fel, mi vagyunk az
elvontak, kikhez kúrára járnak a valóban
részegek. állj magad a pult mögé, és kapcsold be
a riasztót. kávé vagy csomagolt verset,
parancsol fájósat, esetleg priusz nélkülit,
az ajtót becsukni szíveskedjék, huzat van.

*zugló. kis lak. nagy duma. attila mentében. a falon frissen
pácolt pátosz, a carte-de-rouge, zöld főbiák, és színtelen
izmusok. a lánchídra bazsarózsát hordok. ennyivel
tartozom a halászbástyának.*

XIV. esztrád

a nagy rosa.

már megint elrugaszkodtunk, nincs visszaút.
a helyzet éretté és kiélezetté vált, élvgyűrűink
felettebb terjednek. fehérrel kezdtél, de
a válaszlépéssel nem késtem soha, ami
a hitelemet illeti. jelzik azt különben azok
a féléber álmok, melyeket kizárólag nekem
bérelsz évek óta. ha fiad lesz, rólam fogod
elnevezni, tételesen tőlem kérsz majd tanácsot
az élet nagy fordulójánál. és én is így cselekszem,
egy cserépn yi föld csakis téged táplál.
elvétségem visszatérő motívum, sok
virágom van, világos és levegős a szobám.
húz eléggé, de a ragaszkodóbb légáramok
visszabújn a az ablak közén vagy a fal soros
hajszálerein. tél jön amúgy is, behúzódások hava.

*tetszetős tévelygők tukájában csavargok langyos bőszutók
mellézközejeként, mint légy a hulla kapcán, bűzlök én is démonok
flancán, ki ekképp cselekszik, felvételik a szagok nagykönyvébe,
a tárizsmányt élvezők kis csoportjába, hektájába a futonoknak.*

BORA BORA

a mai illata a szájnak, 10 centiliter közönyös
csámcsoglé, 6 arrajársz, 2 citromos marakodj, hozzá
egy löttyentet lopott csókok nedűjéből.

hogy ezt a mai napot megélhettük, köszönjük bár
bőtermésű lagtárjainknak, a bélbeszedőknek,
a májcsücsörítőknak, de mindenek felett
a barkeepernek, valamint furfangos herkentyűi
zömének úgymint shaker, keverő, szűrő, mérő, fentiek
és jég illő mennyiségben. mert kezében olybá is
tűnhetnek akár ezen csodált alkotmányok.

nagy csalódások hátáról ide csúszhat le az ember
e markotályos pohár elé kezes és cseverésző társnak.
mire leég a gyertya, szaglóbimbóid tövig ellátnak
ingerrel, hogy a röpke sötétet kijátszva belekóstolj,
íze csalóka lehet, de az újra fellobbanó fényképzet
sejtelmes villódzásba vetítheti kettős alakítástok. tiétek
hát végre a pást, hol minden mozdulat feszes akár a jég
hideg elszántsága *csak semmi hevülés öcskös* józan
lépegetések előre, inkább hátra, ha kell fordulj ki.
minden győztes korty veszít népszerűségedből, beavat
a *minő*-be, növeli alaki tétovaságod. valóban

ennyit akartál volna és így csak egyszer itathatod át
magad, csillogás szemedben, a megtalált öröme a találó
szóban – nem részegülhetsz, tisztos szellemek tárában
vagy egyenes beszéd. ezt mondták neked legalábbis,
hogy kedvedbe és annak helyébe férközzenek.
kedvtelésük kedvednek telése lett. csupaszon maradtál,
mint lefejtett narancs a prés előtt. kedved lenne

beállni a pult mögé, leseperni azt, kinyalni
a mérőkupicát,

és mindent összekeverni, ámuljanak csak az
ízdespótok. légy merész, engedj a kísértésnek és nem
fogsz megszabadulni soha a kábulattól. arcod múlik el
így, mielőtt át nem folyja a tequila sunrise délibábja.
a meghámozhatóság szabadsága éltet, mindennek van
burka, húsa, nedve, magja, lüktetése, félsz-e
kupackodni velem, halomra gyűlni mint a kísértések?
égő koporsószeget verni darabját 3 pénzért, pezsgést
töményet láthatsz, ingyenes sikulások mennek végbe
e mágikus terepen, ha érted a módját,

tiéd lesz mind: az ízek emlékei a nagy keveredések
előtti időkből, agapék, szüsszitiák, a másé levés
látványa, ami legjobban kínoz, téged bámul idegen
nyelvek közül és elvész minden hordozójával együtt.
marad az éber érdeklődés lecsepegő ízorgiák után.
s belátod: így kell lennie, ha bölcs akarsz maradni
uralnod kell a szomjat s szintúgy a gránátalma
émelyítő levét.

Országos Széchényi Könyvtár

avatkozz belém. úgyis mentős leszel. övekre vert
félelmek űzője, bajbűvölő, ránctáncos. bájos
keveredések az ágyon, a szemétkosár körül.
szabadkozásod testes, szavaid tördelése viseli
mátkaságod. azonmód a halánték gyöngyözése.
ezt gondoltam.

merő dac lett ez az ősz is. hagyatékok terhe,
elválások, koravén vágyak vitustánca. mentél,
ujjongtak a rád várók. eleredt tájak váltakoztak,
fehérfagyöngyteát itattak veled és ápolásba
izzadt melleket. nem kérdeztek, nem kérdeztél.
nagyon betegek, gondoltad, ápoljanak csak
tovább. amióta bár nem volt betegük.

jobbra fordultával megszöktünk üldözőink elől,
odahagytuk magunk. a hajóroncs ferde hajlamait
hullám, holdvilág mosta, tartotta magát oldalról
a part hó sivársága. csak a lüktetés, a hideg,
a bármikori megcsúszás feszültsége. pára
a nyakhajlatban, az összébbszorított tenyerek
sorsvonalain. megcáfolt aszcendensek
összeesküvést szőnek,

jelképváltás. marad a kilépés öröme, az újbóli
zuhanásé. kitaszítottak, tehetetlen íved külső
behatásra vár. avatkozz hát belém, félelemtől
hemzsegnek eresztékeim,
ha kioldom őket, meg nem érkezem immár.

most csak annyit említenék meg, hogy te is tudd, ha már így összehozakodtunk. de mondhatnám máshogyan is. egymásra gubancolódtunk, hogy ne legyenek se új, se régi; meglátod, még szavamon fogsz. de akkor már a régi leszek.

XV. esztrád

Gertrúdok.

Makacs varázs szédült vezére, éhes lovag,
sokadalom, feleség, esztendő, ezek
igen szép szavak (piros), sóhalom, vereség,
keszkenő: ez mind bujaság, szélmalomhoz húzó
fehér és kakisínű kínrím.

Enyészet. (penészzöld).

Tévelygés. (püspöklila).

*I'm always dreaming, száját és szárnyát mozgatta ekképp, miközben borsó hanyódott istálló falára. Don, ki ló, te, nyergesfiú, te kanász, te. Széplélekzarándoknak képzelte magad, hitted, hogy reményeid, álmaid szépek. Kivéve, ha ménesed porlasztója kényes, fél tengelye, csapágya. És ha akadozik a laktér, a bőrdő üdeségét biztosító víz és gáz számlája. Még szolgád sincsen, dárdádat elvétele böködöd. Lószar helyett kutyáéban léptetsz fátlan városi sikátorok nyálkás aszfaltján. De te útburkolatnak mondd, *de aranyos*, min gőzölgő fészek, amin az esti sárgás fény is tisztelettel hajlik. Mintha istennő szeme. Innen a 2/földszint A-ból, vagy a szomszéd tartományi székvárosból, kiért meghalni érdemes. És tacsók, ügynökök, meg egyéb vadak elé vétetni. (*Don, Doni, Donika. Balek*).*

Maradjunk hát földközeli. Láttuk, hetes borsó hanyódik istálló falára. Sokan vagyunk, zsidó módra hajbók. Koppan a burok, pereg a kemény fán lefelé (*bükk lehet*). A jászol előtt nyílt lovagok bárányszőnyegben, menyasszonyok, kik ütemesen hujjognak. (*Zakopáné*

fölött egy kis pápaadó gorál faluban).

Adott időben vájúhoz való zárandoklat.

Emlékek, moslék. Zaba, szürcs, csámcsogás.

Csorog a nyál, a meg nem rágott massa

lefelé. Mint alapzajunk, a borsó zörgése.

A lovagok tiszta ingükkal letörlik azt

(a báránybőr addig lekerül, többnyire fáznak).

Ha marad még, ők is édes étekkel telnek.

Hajnaloknak üde hajnalán apell. Szépszemű

kedveseim, istenverte csürhe, melyikötök hűlt

el már megint a napnyugta láttán ?!

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

A kanonizált tanok

feltűnése előtt mi tölthette ki a látszólagos űrt,
ha nem maga a cselekvés meg a bénult rémület,
ránktörnek-e újfent zabolás látomások.
körbenyalják lábad, szétszórják aplatikus
részecskéik, rátokjárás szűkös lécei következnek.
szólnak induljunk, helyén minden koordináta,
minek függvényében szabják sorsunk, ajánlólevelük
lesz érintetlen életzónákban.

légy résen a bármikori kilövellés lehetősége
szerint és adott pillanatban lépj be fényszóróid
avított körébe. szem előtt tartásod, ne billenj ki,
a többi csak rögtönzés. a csokrokat rejtsd
jegyzőkönyved lapjai közé – jelezzék most
szerénységed, majdan a dicsőség múltját. felelj
ha kérdeznek, és válaszodat toldd meg két
mosollyal. feléd lebbenésem készlet mozdulataid
azonnali véghezvitelére –

ne hamarkodj el. addig is hammóniáról szerettem
volna referálni neked, de mint látod, elvesztek
információim hordozói, végső tülekedéseim
irántad elfagytak. tégy ilyenkor a tűzre, a hidegből
jöttek teszik tiszteletük. csak állsz az ajtóban,
torkodra fagy a várakozás, mi újat is mondhatnak
neked, ha nem vagy hajlandó teljes testhosszban
beszállni, nem tudod meg;

lélekvesztőben féllábbal evezni nem lehet.
feltámadsz majd úgyis a fénygörgetők nagy
örömére. szavaid világosak lesznek, szándékaid
nem fedi többé homály, hozzád imádkoznak majd
a sötétben gubbasztók. nyomatékot saját
árnyéktalanságod ad. érvényét veszed az
árnyalatoknak, eltompulsz, belehalsz a vakok
nyugalmába. beláthatod, nem vehetem fel veled
a versenyt.

egy képzeletbeli fizikaórára emlékszem ilyenkor, az egységre eső erőről, és valami gyorsulásról volt szó. kiszóltottak és egy jól körülhatárolható területen toporogtam, nem akarván elmozdulni onnan. mint most itt e hóbuckák között. nincs is súlyosabb ennél, topogni és várni, míg megbomlik e fehérség, fekete pont mi feléd lendül, várni hogy egyesüljön veled.

fogadj be néhány kihalt pajtát, s viselője lesz az utolsó kötéseknek.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Nyugtalan nagy

szavakat nem tudok most mondani ki is
hallgatna rám fáradságot ki venne nyüzsgő kis
világok javak a legjobb szívűek még mindig
az örömlányok gyengék ők gyengédek s ha kell
áldozó papok. szolid harmincas szőke volt
az első és nem sajnálta magát tőlem mint
jónéhányan hozzá rendszeresen visszajártam két
gyermeke volt így segitettem rajta és magamon
a végén mindig megpihentünk én
a vágyódásokat szavaltam és a májusfát
ő hallgatott tél volt mikor először láttam nagy
pelyhekben hulltak szerte gátlásaim utoljára
huszonévesek félénk tizenhatalmasok ékelődtek
írásaim közé csak az ő hitük tartja még a világot
gondoltam arcukat mégis maguk mossák *ezeket*
csak saját érdekük mások pénze ezek cirkuszba
járnak a színházakat kerülnek ott rájuk
mutatnának né a fősvény a csellel áldozó
a hazugok arcéle villan meg rajtuk peripatetikus
séták zsványai nyugtalan nagy szavak kellenének
ide de ők is átpártoltak hozzájuk amúgy meg
kihez is morogta dühösen nikomakhosz és
fordultával odahagyta attikát

Hogy a közöny

kitaposott ösvényein fogsz kuporogni
egyszer, te sem gondoltad igazán, hogy
nagynéha odavetett alamizsnákból építész
majd magadnak házat, hazát, mi megóv
egyőtől s még egyőtől.

ahol magadra maradsz.

karon fog a csend, elkísér a legbelsőbb
terekig, ahol nincsenek zavaró vízerek,
fejed alá hajlanak a mágneses hullámok,
fel nem fedezett mezők takarnak be teljes
testhosszban, ajtódat hiányzó láncszemek
rekesztik el, őrt állnak leheletedig lassult
neutronok,

de aludni mégsem tudsz.

előző életedben talán gyorsító voltál los
alamosban, részecskék hajcsára, azóta nem
tudod elviselni a nyugalmi állapotot,
vacogsz, mohón nézed a tűz lanyhulását,
közeledsz imbolygó szempárok felé,
élvezettel mélyülsz bele a vicsorító
fogakba, talán most. de nem. eszmélet
idejekorán.

XVI. esztrád

a böcsűsök ideje.

valahogy így nézhetett ki, valahogy így kellett lennie. dacparádék, bögzött utak után lehet-e még azt mondani, televény vagy tótág? vérbő pofon, ernyedelem? ejsze lehet. csak most lehet igazán. jött, látott, és alig győzött szusszal, mi apadóban. sok van még hátra, szót pazarolni rá eztán is érdemes. ezt érezte ki agyar szócsaták böcsűiből, mik még nincsenek. a befogadó nyilatkozatokat megírta, elszámolt. koplalt, bővködött, megbocsájtott gerardnak, pedig hitvány ember. de titkon azt lesi, mikor fog az átok.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Föld alatt, föld felett

kicsi giz, csak azt
szerettem volna még mondani
hogy örvendezek
és köszönlek minden
kőnek, virágnak, fának
a jószagú és vidám isteneknek
egyikőjük most nagyon örül
ott fent
de csak úgy magában
mert ugye amellet, hogy jólelkű
tisztá és vidám
amellett szerény
és csak én érzem
hogy isten
amúgy nem tudok róla sokat
de valószínű szereti a bort
a dohányt
szeret incselkedni
nem veti meg a jó falatot
ennivalóban
sem nőben
és pajzán vicceket mesél
ha éppen úgy tartja kedve
és elakasztja a mogorvákat
ha néhanap fahordásra
van velük beosztva
a mértéket és a határt ismeri
de mindig visszatér
csak hogy az öröket bosszantsa
különben is
otthonülő típus
sok barátja
és szeretője van
magányos óráiban
rózsafából pipát farag
most már tudom
mindezeket

köszönöm
hogy megtanítottál repülni
a földön is
a föld alatt
és a kis sarkokban
de megtanítottál
a leszállásra is
a kifutásra
és a megérkezésre
és ha már itt tartunk
elmondanám még azt is
hogy kérés nélkül vagyok
nem vágyom
nem kérek
de megvagyok
visszahúzódok ide
ebbe a hajlatba
a tarkóm alá
talán ezért nem tudok
aludni
enni
emelt fővel köszönetni
vidám embereknek
adjonisten
hát szervusz kérlek
de lehet, hogy csak kiestem
magamból
mert hosszú volt az út
és rázós
többször rám is törtek
hát ki ne ijedne meg
ha veteményeskerttel törnek rá
elrabolják minden gondját
és bánatát
megfogják kezét
nagyon deréknek kell lenni
ahhoz
hogy ilyenek hatására
az ember ki ne essen magából
meg hát a szelek ugye

a viharok
talán ezek sodortak ki a kezedből
de lehet, hogy csak elejtettél
kis matók
nehéz is hordani valakit
aki nehéz
és ráadásul még ficáncol
talán még nehezebb
mint ki nem esni magadból
vagy lehet, hogy mindez
az ebéd miatt volt
nagy kondérral főztél
akkoriban még
alig lehetett jóllakatni engem
és egy ilyen kondér
nagyon nehéz tud ám lenni
nem csoda
hogy megerőltetted
a csuklódat
most már tudom
egész biztosan így volt
fájt a kezed és kiejtettél belőle
nehéz is több dolgot egyszerre
kézben tartani
csak egyet
de azt erősen
a többit le kell tenni
addig
de te nem akartál
csak úgy
letenni
így jöhetett, hogy elejtettél
persze egy kicsit ügyetlenül
mert a lábadra estem
és én is nagyon megütöttem magam
de nem baj
mert olyan aranyos vagy
amikor matókoskodsz
és ez mással is előfordul
te akkor is

kicsi giz maradsz
aki ülsz
nélkülem
és befáslizott csuklóval
lelkemnek jobbján
szanaszét

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

*a kaptáltalanságról már szemlátomást lemaradtunk. elsasszé tőlünk
a mitévők is. sarokig nyitottam magam, vélhetően üres vagyok.*

és rám fognak törni

szilajul, kéjesen belémcaplatnak, megtörve
a rájuk váró feszültséget. nem tudni, hogy és
miért néznek ki, képféjósak-e fogaik, vagy
ütemre. nem tudni nemük. most csak félárbocra
eresztett züzgés a levegő, vihar előtt is lehetne
akár. számat vetettem, agyaram gyúrtam, kongó
zárt terekre rímelő zsalugáter a rekedő hűség
zápfoga. ha keletről jön, félénken nyugtázom
a későn kelők menetét. ők és csakis ők hordják
majd asztagba azt a földet, amiről metszett hege
őshonos és neve avasújváros előtti. erdő vára,
négyhalál. életed delén végre kibillensz
egyensúlyodból. előtte halos böjt az éppen
ildomos. sem pekingi leves, sem csirke, rizs,
ananász. ilyen korok zamata zöld tea, csalán,
hagymaleves. csókod hitvány, sakálok nyála már
rég jel. mint a vágy, hogy idestova felkerülj
a térképre. hogy ne kelljen többé magad előtt
görgetned a fáradtságot, hogy jutányosan adhasd
mérgeid. semmi sem biztos csak a gyomorsav,
csak mi magadnak bélsarából kikelve. várjatok
ki, megkaptok majd urbánus szemetek hökkent
ezüst havában.

ami jön, lesz tán nőnemű, tán nemtelen.
egyszerű, vad, nyőre. hárombetűs nevét józan
anarchisták hordozzák meg. vértelen
processziók, kaptárságok évada.

És a mokaszin bekecs nő?

december tíz.

kúpszelet a vers,
magzatvíz,
köldökszínórbalett.
sosem folyik el.
csatakos hajnalok ölelése altat.

feslett kilincs magába való fordulása. feltépek
ajtót, megkezdett verseket. mögöttem
vagyódások falából kirajzó szeretők, amint
örömtáncot lejtene. nem nézek vissza. a föld
kerek, mindig feljűk megyek. *calais-ben
berakodunk, én magamba szállok. tolongás. doverben
hirtelen elegem lesz a britekből. honnan, hova, meddig,
miért, csomagok belezése. bent még nagyobb tolongás.
petíciók nőnek ki belőlem. szerencsémre, mert
amőbáknak nincsenek zsigerei. felfolyok londonig, kit
senki sem látott meztelenül – de frakkod alatt bőrdőig
simul francis bacon, majd szerepet cseréltek, utána
szimultán, tudja tán az egész világ. benned van sej
sokszámos utca, körtér, négyszög, sok szög, az első
magyar nyomtatott könyv 1533-ból, krakkói nyomás,
bár ti lennétek ilyen jóban az írekkel. szétnyílik előttem
a tower bridge, végleg elfelejtem dovert. hajnali hat,
tizenegykor érkezik melinda, addig ötőrai sėta.
cromwell oliver, viktorián foch, oroszłánszívű
richard, church ill, tavasszal begyógyul, késés.
csók, kezdeti nehézségek, csók, csomagok
cuppanása angol flaszteron. csak cím van.
london-east, stratford-maryland, albert square
37. a házigazda sehol, egy mongol nyit ajtót.
kulcs a kézbe, kiteszi a berendezés negyedét.
doh, poros matrac, rozsdás mosógép,
egy roncsstėvé, piszok és por, amerikai filmekben
látni ilyet. a fűtőtest henger alakú fogantyúja
érintőleges irányba csavarodik, de legalább
meleg van. nem valami kedves hely, és ötven*

font egy hétre. upstairs a mongol kultúrember is
névjegyet készít. londonban jár a csősz,
mondjuk csak így egymás között, főkolompos
sans-küjoncok. *bőszén vigyorog őrzse, ha fejjel lefelé
ragasztod a bélyeget, és máris ajzanak az örök, vitam et
sanguinem, talán megkapjátok.* addig rohanás,
a buckingham-palotánál majdnem beérem
leonardót, a pincsit, l'art pour l'art. ezzel be kell
érnem – a galériák itt is hamar zárnak. a trafilgar
square közhely, számba meggy, szilva, guiness.
a hyde-parkból lopunk fenyőgallyakat.
karácsony,

hideg. china-town, a temzének lelopták
a rakpartját. look left, look right, look look.
bagolyfej kéne ide. vagy medúza. külön világ.
ez benne a szép. itt még a csapból is humour
folyik. mind a kettőből, tetszés szerint
keverhető. szokatlan, de nem zavaró. central line
– holborn – piccadilly – *hammersmith station.* nem
nézünk vissza. láttuk londont és nem láttunk semmit;
*kasek után szabadon. hűvösen lépünk el a kimérten
frigid, ám végsőkéig udvarias ms előtt. a hetest és kilencezt
tessék. sorry, nem ülhetnek egymás mellé. thank you.
az út két óra negyvenegy percet tart, a busz majdnem
üres. sherborne. velence lagúnái kőből.*
románkori templom, a temetőben egyiptomban
elesett katonák. lovagolni, pihenni lehet
a kastélyrom tövében, csend, csók.
gyereksívaly, you are mr cat, alex. yes, i'm
a catmen. ich bin mr. hasmenés. stonehenget
biztosan nem horger tóni építette. mint derült
égből az angol humor, úgy szakadt ránk
szilveszter napja. mikor megláttuk, majd megölt
a röhögés. egy kis hányinger, szédülés, és már
át is értünk az újévbe.

nagyon fáztam.

átkozott légy ki nem vagy, förmedtem rá.
abban a pillanatban megkondultak a harangok,

majd befagyott, zajlásnak indult az egész város,
mázsás csend lett aztán. s ki ott állt előttem,
láthatóan nehezen viselte a kritikát. nagyon
szégyellte, hogy nem tudja megmondani,
van-e vagy nincs végtelen sok páros-prím,
így hát eloldalgott. menj, és többé ne vétezz,
mondtam. nem hallotta.

szörnyű volt látni, hogy a krisztusok
hamar halnak, reggelre mégis hazaértem,
kihúztam a véres utat youvilból, utolsó
kutyaviadal, megszánt küjonc – morzsi: 11-10,
soha többet, fogadkozás. majd lenyaltuk
egymást, és egymás karjába hatoltan mélyen
elaludtunk.

*egyszer mégiscsak visszanézek. elnyújtózom alvadt
mosolyában. a buszon ismét a frigid vénkisasszony.
station hammersmith – victoria – british museum.
jó sok mindent összelopkodtak, de láttak
is a világból. komjáti könyve, a magna
charta, egy sherborne-i kódex 1400-ból, s már
zárnak is. szemközt hangulatos kávézó, és meleg. egy
szemvillanás alatt szerelmes leszek egy capuccino-ba.
vágydal. a falon lógó osztrák huszárt legalább 160 éve
várja valaki friss húslevessel, vetett ágygal. megnyerem
a háborút, ne félj, ígérem bizalmasan, megeszem helyetted
a tepertőt, hagymát, tejjölös káposztát, és a kendőnyi
ölelésből alapítványt nyitok. csak jussak haza. tele van
a város tandoorival. állítólag ingyenceknek való
falat, én magam nem kóstoltam. elég ha tudom,
indiai. lemerülök körmök alatt rekedt örömökbe.*

*doverben levegőt veszek. calais-nél kikecmergek
magamból. brüsszel most sem győzött meg. csak két
szendvicset sikerült lenyomnom az egész út alatt.
éhesen és kimerülten érkezem stuttgartba, ahol
zavaró kettősség nyomasztó egyszerűségébe
bonyolódok. mélységmérő ön öröklött
zsebórám. no meg feszültségmérő, árbockosár.*

fegyelmezett biedermeieri orvtámadás, komasági
ócskavassal könnyen lekenyerezhető.

mert jönnek még kapaszkodó idők,
meglásd.

és kapaszkodó a vers,
-hétlétre.

a kilincsről érzélgős izzadtság csepeg, majd
elsírja magát. az ajtó türelmes guillotine. etikai
tisztogatás.

talán megúszod

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

TARTALOM

Dacoló / 5

Zavaró kettősség / 7

és leereszté magát annak egéből / 11

A nyőreség delícia / 13

I. esztrád / 15

Két vers között / 17

II. esztrád / 18

Hosszasan elnyújtózni / 20

III. esztrád / 22

Circulus vitiosus / 23

Karc / 24

IV. esztrád / 25

1920 június 5, pirkad / 26

útravaló / 27

V. esztrád / 28

Tárlatszerű rendben / 29

VI. esztrád / 30

a potenciális költő / 31

VII. esztrád / 32

Ne fitymálj le / 33

VIII. esztrád / 34

Töltött káposzta / 35

IX. esztrád / 36

Rokoni látogatás / 38

Dóra vagyok / 39

X. esztrád / 41

Megrovásban részesítelek / 42

Le parigo / 44

Ennél fogva / 45

XI. esztrád / 46

Bájoló / 47

A nyerges tétlenség / 48

XII. esztrád / 50

Martini dry / 51

XIII. esztrád / 52

Harántsíkolt mélyrepülés / 53

Holt költők társasága / 54

XIV. esztrád / 55

BORA BORA / 56

Veresvér / 58

XV. esztrád / 59

A kanonizált tanok / 61

Nyugtalan nagy / 63

Hogy a közöny / 64

XVI. esztrád / 65

Föld alatt, föld felett / 66

és rám fognak törni / 70

És a mokaszin bekecs nő ? / 71

LITTERA NOVA Kiadó

Tel./fax: 349-67-69, 06-30-212-0996

E-mail: litteranova@axelero.hu

Honlap: www.litteranova.hu

Felelős kiadó: *Balázs Tibor* igazgató

Felelős szerkesztő: *Balogh F. András*

Tipográfia: *Csizi Renáta*

Szöveggondozás: *Kósa Barbara*

Készült az ETO-Print Nyomdaipari Kft.-ben

Felelős vezető: *Balogh Mihály* ügyvezető igazgató

ISBN 963 9212 57 1

szatmárnémetitől
a némethoni stuttgartig,
via kolozsvár, budapest.
megállóhelyek, állóhelyek,

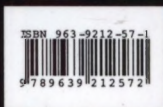
menekülések, megtorpanások, kiutak és utazás
– a bölcsőhelyet ringató tájtól a lélektisztásokig.

„inkorporált kultúra” (bourdieu), a matematika
magasiskolája – akárcsak a huszadik század egyik
legkiválóbb román poétájánál, Ion Barbunál –, poézis,
parabolisztikus ívekkel, pontos, szigorú cezúrákkal.
transzszilván líra, europээр húrok.

„elkülönböztetés” (derrida), szuverén versvilág.

halmosi sándor: költő „a magasban és a mélyben” (illyés).

balázs tiber

900 Ft